

hjelpe dem som ønsker dobbelturer eller endog ukereiser. Hvilken attraksjon ville ikke dette bli! Vi i Den trondhjemske moskusklubb av 1964 håper på og ser fram til et fruktbart samarbeid med Turistforeningen.

På grunn av den negative innstilling fra byens presse, er vår bevegelse ennå lite kjent blant folk. Vi skal derfor få lov til å redegjøre litt for opptakskravene i klubben.

Etter 5 luftturer på over 40 meter, blir man opptatt som *aspirant*. Hvis man så i løpet av én sommer gjennomfører 25 turer med en samlet lengde på halvannen kilometer uten fysisk eller psykisk mén, er man opptatt som *medlem*.

Vårt hederstegn er plastikkrosen med sink ekekrans, tvinnert syv dobbelt og malt med ni strøk antiparasitt. Den tildeles kun helt veltrenede medlemmer.

Våre ukentlige kveldsmøter avholdes i Fjordgaten og innledes med én av Mozarts hornkonserter (av symbolske grunner). Etter foredraget serveres moskusbiff og ingefærøl, etterfulgt av en halv time gammeldans som erstatning for desserten. Medlemmene medbringer selv pølter på termos. Møtet avsluttes så med innsamling for nedkomne aspiranter.

Det er vårt håp at flest mulig av dem som leser denne artikkel, vil fatte interesse for vår bevegelse og anskaffe seg togbillett til Dovre-traktene. Et medlemskap i Den trondhjemske moskusklubb av 1964 garanterer rik og vekslende underholdning, fysisk velvære (i visse tilfelle), og gir Dem nye bekjentskaper i et givende miljø.

La Dem ikke skremme av tåpelige avisskriverier! *Moskusoksen venter på Dem!*

JARL R. HERJE

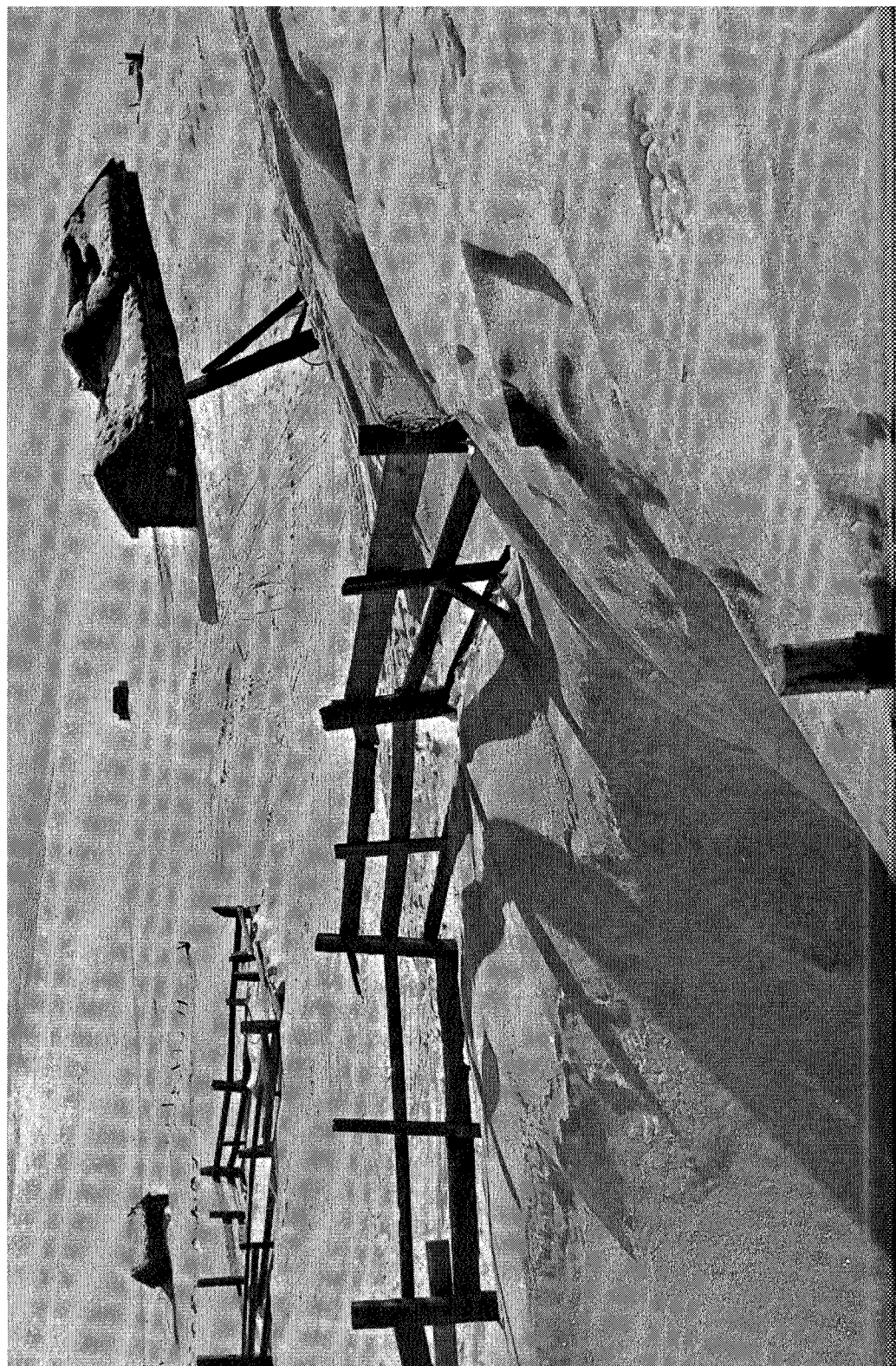
Dager i Trollheimen

Beskjeden kom en dag i oktober like før kontortiden var slutt: «I morgen kjører du til Surnadal. Der skaffer du deg to stangbærere og drar rakt opp i Folldalen, Ta opp et magasinkart fra Gråhaugen og innover. Regn med en damhøyde på 50 meter.»

Neste ettermiddag er jeg på Sande i Surnadal. Alt går fint. Ola K. Sande er riktignok litt bekymret for ferden innover fjellet nå i mørket, men haster det så svært, må det vel bli en råd. Blakken finner nok vegen. Varsomt og omhyggelig legger han kløven på, instrumenter, stativer og stenger, mat og klær.

Ved 6-tiden begir vi oss i veg. Lia er bratt og tung opp fra dalen, løvskogen tett og våt, stien glatt av alt høstens løv. Dagen gråner mot kveld når vi klyver de første kneikene. Fremst rusler Blakken fulgt av Ola K., sist kommer jeg. De går så fint og varlig, de to, ikke et ord høres. Fredelige timer mens natten siger innover oss.

Opp lia og over kammen ved Sandesæter, så ligger Folldalen som et svart hav i mørket foran oss. Underlig konturløst forsvinner den liksom inn i himmelen et sted langt der fremme. Her er dype bekkedar og myrhull over stien. Blakken snåver, jeg går over ende i søla noen ganger i beksvarte natten. Men Ola K. er stø på bena. Så snakker han: «Hain vart mørksjitt ja.» Ikke mer sies før vi når den gamle, velholdte setra hans — Eldtjønnebua. Der venter Erling og Gunnar, som skal være med på jobben. Klokka er 10 om kvelden. Ola K. legger utstyret av, takker for turen og drar ned i dalen igjen.

Arbeidet går greitt unna hele uken. Til helgen drar karene ned etter proviant for neste uke. Selv blir jeg igjen.

Ingen ting er mer stille enn disse siste høstdagene, et interregnum før vinteren velter seg blek innover fjellet. En hjort kan brøle seinkvelds, det er som torden — urkraften i dyret — viljen til å overleve. Rypene er mest hvite. Tyttebæret rasler av lyngen straks foten kommer nær. En liten reisflokk har trukket ned fra fjellet. Den gir seg til rundt Eldjønnebua. Jeg ser øynene til halvt hundre dyr lyse mot meg om kvelden når jeg er ute for å hente ved.

Karene kommer opp med provianten søndag kveld. Et par dager senere møter vi fremmede på vår ferd innetter dalen, rypejegere med kløvhesten nedlesset av fugl. De overlater oss nøkkelen til Aunesætra under Nonshaugen. Der står en del Corned Beef igjen i en boks — hundemat, men vi måtte gjerne forsyne oss om vi ønsket. Så er vi igjen tre sammen med stillheten her i portalen mellom Trollhetta og Snota. Endelig kommer forløsningen — snøen. Klart — det var jo nettopp den vi og hele fjellet hadde ant gjennom denne trykkende stillheten. En dag sludd, alt klissende, humørødende vått. En dag snø — den når til vristen — to dager til leggen, tre dager til knes — og så var helgen der, vinterhelgen.

Tanken på proviantering ga vi opp. Slet vi oss ned — 2 mil med snø til knes — orket vi aldri gå opp igjen. Vi innførte rasjonering og nøt den etterlatte bikkjematen. Men maset i den dype snøen ble for tungt. Ennå var elven åpen, derfor dro vi ut båten fra vinteropplaget på setra. Den skulle spare oss for mange skritt.

Neste natt ble særlig kald. Om morgenen var lonene i elva dekket med iss, ikke så tykk at en kunne gå på den, men heller ikke så tynn at båten skar seg igjennom. Vi måtte fortsetté å gå. Enkelte steder nådde nå snøen helt opp til hoften.

Trutt og stadig målte vi innover dalen. Vi regnet og spekulerte. Hadde vi noen sjanse til å bli ferdig? Det var ikke rare greiene vi bar med oss av mat. Fisken gikk under isen, bærene lå under snøen og rypene måtte de rause Corned Beef-eterne ha tatt — vi så ikke én. Reinen fristet, men en holdt seg i skinnet — dessuten — hva dudde en hagle til?

Redningen kom i form av et par poser mel og havregryn vi fant

Rimfrost

Arne Falkanger

i et skap. Da vi flyttet inn til Fiskesæter, holdt vi fest på kaker stekt av melvelling og noe kakaø. Slik feiret vi fødselsdagen til Erling. Jeg husker dene dagen og natten særlig godt, ikke bare festen og den underlige virkningen på magen fra vellingen og kakaoen. Mest inntrykk gjorde de tamme musene som stadig svinset over halmen bak hodet mitt. Kanskje ville de nyte gjestenes nærvær så lenge og så intenst som mulig. Hver natt brakte ikke besøkende med havregrynspose dit til gårds.

Det begynte å røyne på nå. noen dager uten annen mat enn velling og havregryn. Ved fantes ikke i bua. Men karene

var vante skogsfolk. De hogg en bjørk når vi kavet oss hjem gjennom snøen om kvelden. Rolig og systematisk delte de stokken i kubber, kubbene i tynne skier — og under over alle undere — de fikk den nyhogde bjørken til å brenne, til og med å varme. Det var etter disse dagene jeg plasserte nordmøringene på toppen av rangstigen — sammen med trønderne, som selvfølgelig alltid har vært der.

Fra Stuebekken og innover blir dalen bredere, derfor måtte jeg gå med et drag rundt på hver side av elva. Draget kunne lukkes, og kontrollpunktet ble pel 30 noe sør for Ringbekken. Hver kveld ble alle dagens målinger beregnet, av to grunner. Vi ville ikke gå lengere inn i dalen enn absolutt nødvendig, men samtidig være sikre på dekning for 50 meters damhøyde. Som en biting fikk vi en kontroll når vi kom tilbake til pel 30.

I lyset fra glørne i ovnen satt vi om kveldene og snakket om

denne store dagen da vi nådde 30'ern igjen. Hva skulle vi gjøre om det ikke stemte? Ingen ting. Vi kunne ikke greie mer. Ble det galt, fikk det så være, selv om det var mer enn bittert å tenke på at da ville disse ukene være bortkastet.

Og dagen kom. En tidlig ettermiddag var vi tilbake på 30'ern. Jeg grov meg ned i snøen, fant en stein og satte meg med regnestaven, reduserte og summerte. Det stemte ikke. En gang til — samme resultat — høydene var helt gærne. Ennå en fortvilet regning — like galt. Karene slo floke, trampet i snøen, ristet på seg, men smilte.

«Hvordan ser det ut?»

«Fint», sa jeg. «Holder akkurat.» Kanskje trodde de meg, kanskje ikke. Omhyggelig ble stengene pakket sammen og kikkerten lagt i boksen sin.

Jobben var slutt. Nå så jeg ikke mere snøen som en felle, årsaken til slit, sult og heft. Den klare himmelen var ikke bare en kilde til kalde netter og is i vannbøtten om morgenen når en ravet ut av sengehalmen. Lett og godt var det å leve her mellom Snota og Trollhetta. Solglitter på toppene og brede, markerte skygger lå i bånd over dalen fra tindene på vestsiden.

En fremmed lyd når oss. I en uke hadde vi bare sett de skjeggete fjesene til hverandre og snakket om 30'ern og havregryn. Hva kunne det være? Prusting og pesing — og ord med fremmede stemmer.

En liten smak av Stanleys møte med Livingstone — sånn i norsk målestokk. 3 karer dukker opp, Reite fra E.-forsyningen i Møre og to mann fra bygda. Vi hilste pent på hverandre som skikken krever. Det ble litt ymt om mat. Kjøpmannen vår i bygda visste hva vi hadde å rutte med. Da vi ikke lot høre fra oss etter at vi i følge hans skjønn skulle være snaue, varslet han, og disse karene dro opp for å lete etter oss.

Så ble det fest på Fiskesæter. Jeg tok i ro en kontroll på regningen min og fant en addisjonsfeil. Dermed var saken klar. Jobben ferdig og kravene overholdt.

Dette foregikk i 1954. Senere har jeg alltid hatt en klokke-kjærlighet til Follidalen, frodiggrønn, full av liv og vekster mellom Trollheimens største kjemper.

Mitt neste møte med Eldtjønnbua og Folla fant sted i 1960. Det

hadde vært barfrost utetter høsten. Så tenkte vi at Folla vel var islagt, men uten snø. Vi tok skøyter med, fikk låne bua av Ola K. og gikk elven innover på isen. To herlige dager før snøen kom og pliktene kalte oss tilbake til Trondheim. Langtur med skøyter i fjellet anbefales hermed, men krever vel så spesielle forhold at det sjelden kan gjennomføres.

Største eventyret var likevel i sommer. For første gang gikk min datter Torunn (10 år) med på langtur. Og hva kunne passe bedre enn å presentere henne for denne dalen min, hvor til og med, ifølge gamle overleveringer, en del av slekten en gang bodde. På vår vandring lå vi derfor over en dag på Trollheimshytta for i ro å kunne fare dalen nedover et stykke, ned til Fiskesæter der vellingsfesten og brenningen av råbjørk fant sted. Tålmodig lyttet hun til den gamles beretninger om forgangne tider, mens hun sto og fisket i elva.

Vemodig den tanken at dette eldorado for dyrelivet, denne oasen for mennesket kanskje snart skal demmes ned. Verre enda at en selv for så vidt har vært med på forberedelsene til katastrofen.

INGVALD SVINSAAS

Emnesølv

Bonden på Hove i Meldal var sølvsmed. Han hette Tore og var kjent utover bygda for sølvarbeidet sitt. Som den rolige og besindige mann han var, ordnet han seg slik at dette smedarbeidet ble et håndverk mellom onnene, så han ikke heftet bort gardsarbeidet med det. Vinters dag satt han trutt med materialene og verktøyet sitt, og gjorde både det ene og det andre av sølv.

Så hendte det en dag at en kar kom til Hove og bar arvesølv i sekken sin. Eldgammelt var det, og lite praktisk til bruk, det han før med. Nå ville han ha Tore til å smi sølvet om til skjeer, han mente det skulle bli dugelig mange av alle emnene han hadde arvet. Jo, Tore tok på seg arbeidet, og så hendt høvde det, at dette var mellom våronn og onn, så han kunne ta til straks. Hovebonden satte seg utom stuggu i godværet som var og ga seg til å arbeide med emnesølv mannen hadde lagt att hos ham. Det var gode emner å arbeide med, mykt og smidig metall — Tore trivdes riktig der han satt dag etter dag og smidde skjeer som han la i skuff etter hvert som de ble ferdige. Emnene lå att på bordet der ute mellom heggene hver gang han var inne og fikk seg noe å ete.

Så en dag hadde han lagt fra seg flere nesten ferdige skjeer på utebordet da han gikk inn til middag. Det var torevær i lufta, og sølvsmeden var trøtt og tung av det. Slik ble middagskvila dyktig lang, han så på klokka og fant ut at han hadde sovet rent for lenge i dag! Ja, ja, ingen råd med det. Tore gikk ut og ville fortsette arbeidet med skjeene.